

Meddelanden från Fiskodlingens Vänner r.f.

No 29.

RHSTA: JN KALATALOUDEN TUTKIMUSTUS
KALANTUTKIMUS OSASTO

Skall oföretagsamheten få triumfera i riksdagen vid behandlingen av lagen om varmansfisket?

Vi leva i underliga tider. Det säges och understrykes på alla håll, huru hårt vi skola arbeta och att "freden vinnes endast med intensivt arbete". Man hävdar från myndigheternas och ledande personers sida, huru nödvändigt det är, att varje möjlighet till förbättring av det ekonomiska läget måste utnyttjas och hur trängande nödvändigt det är, att alla våra nationaltillgångar på det mest ändamålsenliga sätt utnyttjas. Så sägs det, men huru handlar man?

Frågan om varmansfisket och det nu under behandling varande lagförslaget i denna riktning utgör ett typiskt belägg för, huru man trots allt kan vara tanklös, då viktiga frågor behandlas och huru litet man lutar till sakkunskapens uttalanden i viktiga frågor — eller huru litet man själv begriper av det, som utgör ett livsvillkor för alla dem, vilka skola leva av fisket som inkomstkälla för sig själv och familjen.

Hur skall man annars kunna förklara, att man inom lag- och ekonomieutskottet trots i saken presterad fackutredning beträffande varmansfisket i år står i beredskap att åter godtaga densamma med de små ändringsförslag som gjorts från regeringens sida. Behandlingen i lag- och ekonomieutskottet av förslaget måste anses bära vittne om överansträngning, alltför bråd behandling av ärendet eller påtryckning från något håll.

?1946?

Den absoluta majoriteten av utskottets medlemmar är medveten om, att denna lag är olycklig, sådan den nu är formulerad. Man vet vilken fruktansvärd oordning, som härskar på fiskeplatserna särskilt i närheten av städer och tätare bebyggda samhällen. Man vet att fiskbragderna släpas bort, tömmas av tjuvahand och skäres sönder både medvetet och i misstag av dragroddare och långrevsfiskare. Man vet att yrkesfiskarna tvingats sätta sina bragder på land och att stora fångstmänder försvinna ut genom de söndrade redskapen. Man vet att ett hejdlöst rovfiske florerar i vida vattenområden.

Man vet, att kortsystemet nödvändigt borde tillämpas för ordningens upprätthållande och för att skydda fiskstammen mot förintelse från oansvariga elements sida samt för att erhålla nödiga medel för lokal fiskevård, fiskodling och övervakning av fiskets bedrivande.

Man beklagar allmänt bland riksdagens representanter, att statens finanser icke medgiva att tillräckligt stora anslag kunna givas för fiskerinäringens höjande. Och resp. föredragare anse det vara farligt att höja enskilda utgiftsposter för landets fiskerinäring i dess helhet i tilläggsbudgeten med belopp om blygsamma 50.000 mk. Vi ha icke råd därtill!

Men gäller det den enskilde medborgarens privata livsföring, så spelar det för honom ingen roll om han köper en eller flere askar tobak, eller om han gör några biobesök mer eller mindre under årets lopp. Det är en pipa snus i det hela, "i den stora konkursen", som det brukar heta.

Betyder då 100 mk mer eller mindre praktiskt taget intet för den enskilda, så borde väl det icke ligga i regeringens intresse att genom krav på att dess lagförslag antages i oförändrat förhindra, att den enskilde lämnar sitt bidrag till fiskstammens skydd, fiskstammens förökning och arbetet för återställandet av ordning och skick ute på fiskeplatserna.

Göres detta och införes ej i lagstiftningen om varmansfisket i år bestämmelser om att fiskekort måste lösas och att de skola ulla lösas mot en av lantbruksministeriet fastslagen avgift, t.ex. 100 mk för vanlig "varmansfiskare" och en högre

avgift för de evakuerade yrkesfiskande medborgarna (incl. deras familjer), så begår samhället en — stor dumhet.

Det betyder för samhället en förlust på många, många miljoner mark i direkt penningvärde och ger fiskevårdssträvandena avsevärt ökade svårigheter och kostnader under kommande år, då det gäller att åter bringa fiskbeståndet i skick efter utrotningskriget mot den värdefulla fisken, om icke nu äntligen man tvingar den fiskande att åtminstone på ett blygsamt sätt deltaga i skötseln av våra nationaltillgångar på fiskets område. Man må betänka att fisket nu i år avsevärt kommer att intensifieras då motorbåtar och beten tack vare bensintillgång åter komma igång och sålunda fisket åter blir möjligt även i avlägset liggande vatten. Bensinets ankomst betyder ökad otrygghet på fiskevattnen samt stort och förstört yrkesfiske i vida vatten.

Har man verkligen glömt, att vårt fiskbestånd representerar kapitalvärden som räknas i miljarder mk?

Har man glömt, huru riksdagen varit mån att stifta lagar mot skogsskövling, och huru statsmakten ingriper, då en enskild skogsägare skövlar sin skog? Han straffas strängt för att han låter nationalekonomiska värden gå förlorade genom vanskötsel av skogen.

Har man glömt, huru staten ingriper, då brukade arealer råka i vanhävd, och då man icke sköter jordbruket på ett sätt, som samhällets intressen kräver?

Har man ens brytt sig om att tänka sig in, i vad kortsystemets införande och en avgift om t.ex. 100 mk per kort skulle innebära, då det gäller att sätta hård fart på arbetet för fiskevattnens vård och fiskodlingen i återuppbyggnadens tecken? Det betyder enligt utredning att i år 150.000—200.000 varmansfiskare skulle erlagga 15—20 miljoner mk i Finland för år 1946 samt att ett för fiskevårdsarbetet intensivt lokalt arbete för fiskevårdens intensifiering i hela landet skulle fås till stånd.

Har man betänkt att dessa 15—20 miljoner mk vid fiskekorts införande skulle tillföra samhällets återuppbyggande krafter, flerdubbelt större belopp än staten nu årligen offerar på arbetet för fiskerinäringens höjande?

Tack vare kortavgifterna som lämpligast skulle uppbäras av folkförsörjningsnämnderna och förvaltas av dessa och kommunalnämnden gemensamt under intim kontakt med fiskargillen, lantmannagillen, lantbrukssällskap och fiskarförbund samt andra sammanslutningar, som ägnat sig åt fiskevattnens vård och fiskodlingen, skulle redan i vår överallt i Finland ett intensivt, sjudande fiskevårdsarbete kunna fås till stånd på bred front.

Ärnar riksdagen genom oföretagsamhet eller tröghet hindra att detta fiskevårdsarbete utföres genom att riksdagsmännen vägra giva sitt bifall till en nödig förändring av regeringens förslag om varmansfisket detta år, så kommer från väljarkårens sida säkerligen skarpa förebråelser senare att riktas mot dem, som så handhaft dem anförtrott värv vid skötseln av landets ekonomiska resurser.

Curt Segerstråle.